

4 DEMOKRATİK EĞİTİM .KURULTAYI

ÖN RAPOR

EĞİTİM SEN

1-5 Aralık

2004

ANKARA

MERKEZ YÖNETİM KURULU

ALAADDİN DİNÇER

EMİRALİ ŞİMŞEK

ADNAN GÖLPUNAR

ALİ BERBEROĞLU

FEVZİ AYBER

NAZİM ALKAYA

ELİF AKGÜL

DÜZENLEME KURULU ÜYELERİ

ERDAL KÜÇÜKER

ÖMER BUZLUDAĞ

RAMAZAN GÜNLÜ

EROL SAVUMLU

HASAN FAHRİ VURAL

İSMAİL AYDIN

Bu kitap, Demokratik Eğitim Kurultayı'nda tartışılmak üzere hazırlanmış ön raporlardan oluşmaktadır. Raporlarda ifade edilen görüşler, Eğitim Sen'in kesinleşmiş görüşleri değildir. Bu kitapta yer alan metinlerden Eğitim Sen Genel Merkezi'nden izin alınmadan alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve kopya alınamaz.

Bu kitaptan 1000 adet bastırılmıştır.

EĞİTİM SEN (Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası) Adına Sahibi: Alaaddin DİNÇER
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Nazım Alkaya Yazışma Adresi: Konur Sokak 29/3-4-6
Kızılay/ANKARA

Tel: (0312) 417 39 79 - 425 10 08 Fax:417 09 20

E-posta: bilgi@egitimsen.org.tr Web: www.egitimsen.org.tr (Kasım 2004)

4. DEMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYINA GİDERKEN

Eğitim Sen 1. Olağan Genel Kurulu'nda alınan karar gereği , Merkez Yönetim Kurulu tarafından Demokratik Eğitim Kurultayı (DEK) çalışmalarının Ekim 2003 tarihinde başlatılmasına karar verildi. Kurultayı gerçekleştirmek için Genel Eğitim Sekreteri Fevzi AYBER'in başkanlığında beş öğretmen ve bir akademisyenden oluşan yedi kişilik DEK Düzenleme Kurulu oluşturuldu. DEK Düzenleme Kurulu Merkez Yönetim Kurulunun almış olduğu kararlar doğrultusunda çalışmalarını sürdürmektedir.

6 Aralık 2003 günü TÖS ve TÖB-DER'in yaşayan genel başkanları, sendikamızın önceli örgütleri olan EĞİTİM-İŞ ve EĞİT-SEN'in genel başkanları, EĞİTİM SEN'inJ<urulduğundan günümüze kadar merkez yönetim kurullarında görev yapan yöneticiler, EĞİT-DER ve ÖV-DER genel başkanları ile akademisyenlerin yer aldığı Danışma Kurulu toplantısı yapıldı. Bu toplantı sonucu oluşan görüşler doğrultusunda 4. DEK'in genel bakışı ve yapıma gerekeceği belirlendi.

DEK Düzenleme Kurulu, DEK çalışma planı taslağı hazırladı. 6-7 Şubat 2004 tarihinde Ankara'da şube eğitim sekreterlerinin katıldığı iki günlük bir toplantı ve atölye çalışması yapılarak bu plan son şeklini aldı. Bu çalışmalarda oluşturulan görüşler doğrultusunda şube ve merkez komisyonları kurularak 1 Mart'tan itibaren 6 konu başlığında raporlar hazırlanmaya başlandı.

Şube çalışmalarının izlenmesi ve komisyon üyeleriyle yüz yüze görüşmeler yapılması amacıyla Mayıs ayı boyunca 10 ilde düzenleme kurulu üyeleri başkanlığında şube komisyon üyelerinin katıldığı bölge toplantıları yapıldı. Bu toplantılarda şubelerin DEK ile ilgili çalışmalarda karşılaştıkları sorunlar, çalışmaların geldiği aşama ve raporların hazırlanmasında dikkat edilecek hususlar ele alındı. Bu toplantılar, şube çalışmalarına hız ve ivme kazandırarak olumlu bir etki yapmıştır.

1 Temmuz 2004 tarihine kadar 65 şubeden 135 komisyon raporu Genel Merkeze ulaşmıştır. Şubelerden gönderilen komisyon raporları, ilgili merkez komisyonlarına ulaştırıldı. 6 konu başlığında 96 kişiden oluşan merkez komisyonları Temmuz ve Ağustos ayları boyunca şube raporları üzerinde çalışmış ve Birleştirilmiş Taslak Raporları hazırlanmıştır. Kurultaya sunulacak Ön Raporla esas olmak amacıyla hazırlanmış olan bu raporlar 1 Eylül tarihinde ilgili şubelere gönderildi.

Birleştirilmiş taslak raporları alan şube komisyonları Eylül ayı boyunca rapor hakkındaki görüş ve önerilerini hazırlamış, bu görüş ve öneriler, 9-10 Ekim 2004 tarihlerinde Ankara'da yapılan 65 şubeden 135 komisyon temsilcisi ile 96 merkez komisyonu üyelerinin katıldığı atölye çalışmalarında tartışılmıştır.

Atölye çalışmaları sonucu ortaklaştırılan metinler bu kitapta; tüm şubelerin, kamuoyunun, DEK çalışmalarına katılan kişi ve kurumların görüşlerine sunulmaktadır.

1-5 Aralık 2004 tarihinde Ankara'da yapılacak olan Demokratik Eğitim Kurultayı'nda, şubelerden gelecek olan delegeler, merkez komisyonları üyeleri, eğitimle ilişkili tüm kurum ve kuruluşlar, üniversiteler, sendikalar, kitle örgütleri, siyasi partiler ve uluslararası eğitim örgütlerinden katılacak temsilciler tarafından tartışılacak ve kararlar alınacaktır.

Eğitim emekçilerinin dördüncü kurultayı olan DEK, ülkemizde her geçen gün daha fazla ihlal edil-meye başlayan "Eğitim Hakkı" ana teması üzerinden bir çok konu üzerinde Sendikamızın görüşlerinin şekillenmesini sağlayacak ve geleceğe ışık tutacaktır.

DEK'te oluşturulacak politikamızın temel hedefi; DEK öncesi ve sonrasında "EĞİTİM HAKKI"nı gündemleştirmek, toplumun talepleriyle bütünleştirmek, ortaya çıkacak çözüm üretimlerinin yaşam bulması için mücadele olanaklarını geliştirmektir.

Fevzi AYBER
EĞİTİM SEN GENEL EĞİTİM SEKRETERİ

Niçin Demokratik Eğitim Kurultayı?

Türkiye'nin eğitim emekçileri bu ülke ve insanlarına daha güzel bir gelecek sağlayabilmek için örgütlenmeye başladıklarından bu tarafa mücadele etmektedirler. Eğitim alanında yapılanları yetersiz görüp daha nitelikli bir eğitim için taleplerini ısrarla dile getirmektedirler. Bu çalışmaların ilki "eğitimin bilimsel, çağdaş, laik genel halk ve insanlık yararına" yapılmasını hedefleyen ve Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) tarafından 4-8 Eylül 1968'de Ankara'da düzenlenen Devrimci Eğitim Şur'asıdır. Türkiye öğretmenleri; TÖS kapatıldıktan sonra da geçmişin mirasına ve ruhuna sahip çıkarak 4-11 Şubat 1978'de Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (TÖB-DER) öncülüğünde Demokratik Eğitim Kurultayı'nı gerçekleştirdiler.

Ülkeyi yöneten siyasal anlayışlar bugüne kadar, örgütlerimizin ürettiklerini uygulamak yerine bu üretimleri yok sayıp daha da gerici, ırkçı ve söven hale getirdikleri eğitimin ilerici, eşitlikçi ve kamusal olmasını isteyen, bu uğurda Şur'a ve Kurultaylar düzenleyen öğretmen örgütlerine düşmanca tutumlar sergilediler. Davalar açıp kıyıma uğrattılar.

23 Ocak 1995'te kurulan Eğitim Bilim ve Kültür Emekçileri Sendikası (Eğitim Sen) 2-6 Şubat 1998'de bir Demokratik Eğitim Kurultayı düzenleyerek eğitimin sorunlarına dikkat çekip; "Toplumun bütün bireylerinin kendi ana dilinde, demokratik, laik, bilimsel bir eğitimden eşitlik içinde ve özgürce yararlanabilmesini savunmak" için çözüm önerileri sundu.

Sendikamız 1-3 Mart 2002 tarihinde yapılan 1. Olağan Genel Kurulunda alınan "Tavsiye Kararı" uyarınca 22-26 Kasım 2004'te; ülkemizde meydana gelen değişmeler ve beliren ihtiyaçlar üzerine "toplumun bütün bireylerinin, temel insan hakları ve özgürlükleri doğrultusunda, demokratik, laik, bilimsel ve parasız eğitim görmesini, bireylerin ana dillerinde öğrenim görmesi ve kültürlerini geliştirmesi" yolundaki sendika tüzüğü uyarınca yeni bir Demokratik Eğitim Kurultayı düzenleme çalışmalarına başlamıştır.

Günümüzde eğitim; toplumsal değişmenin, gelişmenin ve ilerlemenin itici gücüdür. Bireyin, toplumun ve giderek tüm insanlığın evrensel insancıl değerler doğrultusunda yeniden üretilip dönüştürülmesi için gereken projeleri ve politikaları oluşturmak, bunları hayata geçirmek;

Ülkemizde ve dünyada ekonomik, toplumsal ve siyasal alanda meydana gelen gelişmeler, yeni gereksinimleri doğurmaktadır. Bu durum yeni sorunlara yol açmakta ve dolayısıyla eğitim alanı da bu sorunlardan etkilenmektedir. Bu sorunların eşitlikçi ve insancıl bir temelde çözümü;

Eğitim bir ülkenin geleceğini belirlediğine göre, ülkemiz insanlarının nitelikli eğitimden geçirilmelerini sağlamak, eğitimi siyasal iktidarların yap-boz tahtası haline getirmelerini önlemek;

Eğitime ilişkin yeni kavram ve süreçleri Dünya'da ve Türkiye'de yaşamın her alanında ortaya çıkan köklü değişmeler ışığında tanımlamak;

Küresel düzeyde eğitim politikalarına yönelik baskıların aşılması emekten, özgürlükten, eşitlikten ve barıştan yana bir eğitim duruşunun ortaya konulması;

Bugüne iz bırakıp yarına (damga vurmak) sahip çıkmak için DEMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYI düzenliyoruz.

Bu kurultayımıza toplumun her kesiminden katılım, ilgi ve destek bekliyoruz.

Demokratik Eğitim Kurultayına Genel Bakış

DÜNYADA DURUM

1970'lerin sonlarından bu yana bütün dünyada bir "değişim" yaşıyor. Bu "değişim"/¹ her yerde boy gösteren yoksulluk, varolan sistemlere olan güvensizlik, bölgesel düzeyde yürütülen savaşlar ile politikanın ulus devletlerden küresel düzeyde sermaye örgütlerine (IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü) geçişiyle görünür hale geldi. Aynı süreç; geniş bir çoğunluk için gelecek açısından belirsizlikleri ortaya çıkardı. Sınıf temelinde politika yapıları evrensel düzeyde etkinliklerini önemli ölçüde yitirirken, etnik ve inanç temelli politikalar daha çok ilgi odağı olmaya başladı.

Sermayenin önündeki engelleri ortadan kaldırma savaşına giren küresel politikaların aktörleri, bütün dünyada benzer hukuki ve iktisadi düzenlemeleri zorlamaktadır. Hükümetler, yabancı sermaye çekmek adına küresel sermayeye boyun eğerken, parlamentolar ise bu sürece uyum sağlayan "kanun çıkarma fabrikalarına dönüşmektedir. Kısacası bu politikalara "uyum"u yeni düzenin kodu haline getiren hükümetler ve parlamentolar, küresel düzeyde olup biteni izler duruma gelmişlerdir. Böylece ülkelerin geleneksel politikaları da çökmeye başlamıştır.

Bu durum, iki tepki biçimi yaratmaktadır. Birincisi, küresel sermaye yanında yer alan tepkilerdir. İkincisi, bu değişime direnme yönünde ortaya konulan ulusal tepkiler olmuştur. Katılma ya da direniş, aslında sermaye siyasetinin iktidar-muhalefet ilişkisinin nüvelerini de oluşturmaktadır. Küresel politika içinde ortaya çıkan bu iki tepki biçimi öne çıkarılarak, diğer düşünce ve görüş farklılıklarını da önemli ölçüde görünmez kılmaktadır. Bunun sebebi, alternatif politikaların dünya çapında henüz yeterince belirleyici olamamasıdır.

Bütün insanların; eşitlik, özgürlük, adalet ve barışını hedefleyen bir dünya özlemi, henüz dünyanın büyük bölümünde yaşama geçmese de her geçen gün evrensel düzeyde ilgi odağı haline gelmektedir. Hem bireyler hem toplumlar için belirsizlik; işsizlik, iş güvencesinin ortadan kalkması, kısa dönemli çalışma sözleşmeleri, dışlanma ve toplumsal düzeyde bölünmelerin şiddetlenmesi biçiminde yaygınlaşmaktadır. Belirsizlik; geniş nüfus kesimlerini kendi hakları için mücadele sürecinden koparmakta, onları, egemen kültüre hızla eklemlendirmeye çalışmaktadır. Küresel düzeyde yardım adı altında bağımlılık ilişkilerinin artması, hem bireylerin hem toplumların kendi ayakları üzerinde durma yeteneğini ve mücadelelerini önemli ölçüde engellemektedir.

Her yerde yaygınlaşan bir "yoksulluk kültürü"nden söz edilmektedir. Kendi toplumlarına iyi bir hayat sağlayamayan hükümetler ve kurumlar hızla gözden düşmekte, yoksul kesimlerin tepkisini çekmektedir.

Var olan siyasal-toplumsal kurumların toplumun genelini kapsamadaki yetersizliğinin yarattığı boşluk, ulusal ve uluslararası düzeyde yapılanan sermayenin etkin örgütleri tarafından doldurulmakta, sınıfsal konumlarına bakılmaksızın, bütün insanların "piyasa ilişkileri" içine hapsedildiği bir düzenin yaratılmasının zemini oluşturulmaktadır.

En temel ihtiyaçlardan insani yetenek ve yaratıcılığın gelişmesine olanak verecek kamusal toplumsal hizmetlere (eğitim, sağlık, sosyal güvenlik vb.) kadar her alanda eşitsizliğin, bireylerin yaşamını derinden etkilediği görülmektedir. Yaşam standartları ve insanın yaratıcı yeteneği ve kapasitesini kullanabilmesi açısından zorunlu olan eğitim, sağlık ve sosyal güvenceler konusunda hükümetler sermaye lehine politikalara yönelmektedir. Bu durum yaşadığımız ortamda bireylerin yönelimlerini belirlemede güçlükleri artırarak, eşitsizliği derinleştirmektedir.

Değişim, her yerde toplumsal ve siyasal grupların kendi özgün taleplerini ortaya çıkarmaktadır. Dönemin belki en belirgin ihtiyacı, emekçi sınıfların tümünü derinden etkileyen etkenlerin toplumsal mücadele pratiklerini nasıl parçaladığını ve bu pratikleri birleştirme olanaklarını belirlemekten geçiyor. Karşı karşıya olduğumuz sorunlar, tüm mağdurların

katılması gereken bir mücadeleyi zorunlu kılıyor. Bu mücadelenin temelinde; halkı eğitmek, barışı yerleştirmek, eşitsizlikleri ortadan kaldırmak vardır.

Yaşadığımız dünyada gündelik hayat pratiğimizin parçası haline gelen farklılıkların yarattığı sorunları kimi zaman görmezden gelmek, kimi zaman öfkelenerek bakmak, sorunları ortadan kaldırmadığı gibi, sorunların çözümsüzlüğü kendi bencilliklerimizin de kaynağını oluşturmaktadır. Kendi hayatımızın parçası haline gelmiş sorunlar; bilinçli bilinçsiz paylaştığımız, çözüme katılmadığımız, başka etkenlere bağladığımız sorunlar olarak ortada durmaktadır.

Farklılıklar her zaman vardı ve bizim sosyal pratiğimizin parçasıydı. Küreselleşme, bütün bu farklılıkları yeniden su yüzüne çıkarmıştır. Zenginler ile yoksullar, desteklenenler ile yoksun bırakılanlar, kültürel olarak öne çıkanlar ile göz ardı edilenler, işleri tekelinde tutan patronlar ile onların politikalarının yarattığı işsizler, eğitimliler ile eğitim dışında bırakılanlar arasındaki fark her gün açılmaktadır.

ÜLKEMİZDEKİ DURUM

Türkiye’de eğitim sorunlarını bir bütün olarak değerlendirmek ve altta yatan sebepleri ortaya koymak temel görevimizdir. Bu süreçte kendimizi de değerlendirmek zorundayız. İnsanın kendini sürekli geliştirmesi gereğinden hareketle kendi üzerimize düşen sorumlulukları yerine getireceğiz. Sorunları, örgütsel bütünlük yanında toplumsal gerçekliğimizin farkında olarak çözümler üretmek durumundayız.

Yitirmekle karşı karşıya olduğumuz haklarımızı koruma ve geliştirme mücadelesi verirken, hükümetler temel haklardan yoksun bırakılan halkla bizleri karşı karşıya getirme politikaları izlemektedir. İşsizler ve güvencesiz kalanlar, bizim toplumsal mücadelemizin kendilerini ilgilendirmediklerini düşünebilirler. Bu durum bizleri yalnızlaştırır. Bu nedenle, mücadele programımız aynı zamanda işsizler ve güvencesizlerin taleplerini de kapsayacak genişlikte olmalıdır.

İçinden geçmekte olduğumuz süreç, kamusal-toplumsal hizmet alanlarını yıkıma uğratacak etkileri bütün toplumlara dayatmaktadır. Günümüz dünyasında ve ülkemizde her gün önemi konusunda söylevler çekilen kamusal eğitim hizmetlerine ayrılan kaynaklar, söylenenlerin aksine giderek azalmaktadır. O zaman bu söylemlerin çoğalmasını nasıl açıklamak gerekir? Bu tam olarak bir ürünün tanıtılması gibi bir hal almıştır. Herkesin tüketim gücünü kışkırtacak bir ürün tanıtımı biçimi almış olan bu söylemler, kitlelere "başka çıkış yolu olmadığını" iddia ederken, bu ürüne ulaşmak için "bazı maliyetlere katlanmalısınız" mesajını vermektedir.

Diğer yandan hükümetlerin kitlelerin eğitim istemlerini özendirme, gençleri eğitim ortamlarında tutarak işsizlik sorununun üzerini örtme işlevi görmektedir. Bu durum, gerçek işsizlik rakamlarının istatistiklere yansıtılmaması anlamına gelmektedir. İşgücü fazlası olan artan eğitilmiş nüfus da, çalışanlar üzerinde bir baskı aracı olarak kullanılmaktadır.

Bugün devlet, eğitim sisteminin çöküşüne özelleştirme yoluyla çözüm bulunulacağını savunan neo-liberal siyasal anlayışların kontrolündedir. Daha iyi ve nitelikli eğitimin özel okullar ve dershaneler eliyle sağlanabileceği yanılsaması, bütün toplumun eğitim özlemlerini paralı eğitime terk edecek boyutlara ulaştırmıştır. Paralı eğitim, gündelik hayatın bir parçası durumuna gelmiştir. Eğitim alanında eşitsizlik arttıkça; eğitimin niteliği ve donanımları bakımından okullar arası farklılaşma da hızla artmaya devam etmektedir. Artık eğitim dışında bir çıkış yolu olmadığını gören aileler, her türlü özveriyi göstermektedir.

Eğitimciler, hem yetişme sürecinde aldıkları eğitimle, hem de görev yaptıkları okullarda kendi içinde ayrıcalıklı hale getirilerek, eğitimde özelleştirmenin aracı aktörleri olmaya zorlanmaktadır. Baştan sona eğitimin niteliği konusunda derin kuşkular yaratan bu süreç, eğitim sisteminin çöküşünü de hızlandırmaktadır. Yıllardır süren kaynak ve donanım yetersizliği sorunu öğretmenlerin performansı ile ilişkilendirilmiştir. Bu yolla eğitim yönetimi "etkili modeller" çerçevesinde yapılırsa, eğitimde nitelik sorunu çözülebileceği gibi bir hava yaratılmaktadır. Bu durum gerçek sorunların gizlenmesinde bir örtü işlevi görmektedir.

Bütün bunlar; toplumdaki eşitsizlikleri ve eğitim eşitsizliklerini göz ardı eden bir noktadan toplumun nitelikli eğitim beklentisini özel okullara, dersanelere, eğitimde avantajlı okullara (Fen Liseleri, Süper Lise vb) yönlendirecek gerekçeler oluşturmuştur. Bununla birlikte, öğretmenler, her zaman kendi hak ve talepleri ile ilgili mücadelelerini, nitelikli ve parasız eğitim ilkesi ile birleştirmişler, halkın çıkarları ile kendi çıkarlarını ve taleplerini de bütünleştirmişlerdir.

Nitelikli-Kamusal Eğitimin Önündeki Engeller ve Çözüm Yolları

Nitelikli ve parasız eğitim; eğitime ayrılan kaynaklar, öğretmenlerin yetişme ve çalışma koşulları ile okul ortamının donatımından bağımsız düşünülemez.

Birincisi: Bugün Türkiye'de öğretmenler, kendilerini geliştirme olanaklarından yoksun bırakılmıştır. Bu yoksun bırakılma yalnızca öğretmenler ve öğrenciler açısından değil, bütün toplum açısından olumsuz sonuçlar doğurmaktadır. En başta nitelikli bir öğretmen eğitimi ve öğretmenlik mesleğinin sürekli gelişmesine uygun bir düzeneğin kurulması gerekir. Bu da öğretmenlerin doğrudan ve kendi örgütleri aracılığıyla da kendilerini geliştirebilecek koşulları sağlayabilmesinin önündeki engellerin kaldırılması ile olanaklıdır.

İkincisi, toplumsal eşitsizliklerin eğitim sürecine dahil ettiği sorunlar eğitimin niteliğini olumsuz etkilemektedir. Bunlar, dil sorunları, sosyo-kültürel farklılıklar, engelliler gibi dezavantajları olan kesimlerde akademik başarıyı düşürmektedir. Öğretmenlerin yetişme programları bu somut gereksinimlere yanıt verememektedir. Sorunları göz ardı edilmektedir. Eğitim sürecinin örgütlenmesinde nitelik kazandırma yerine öğrencileri itaate hazırlayan öğelerin çokluğu, onları ya isyancı yapmakta ya da eğitim sürecinin edilgin katılımcılarına dönüştürmekte ve başarının toplumsal hedeflerinden uzaklaştırmaktadır. Bu sorunların ortadan kaldırılması, eğitim sistemine yeni bir bakışı gerekli kılmaktadır.

Üçüncüsü, eğitime ticari bir meta ve yatırım aracı olarak bakmak eğitim hakkını ortadan kaldırmaktadır. Bu da iyi okullardan mezun olmayı iyi statülü işler için bir referans durumuna getirmiştir. Başarı bütün öğrenciler için bir zorunluluk olmaktan çıkarılmış, yalnızca başarıya referans olacak okullardaki öğrencilerin başarabileceği bir faaliyete dönüşmüştür. Bütün öğrencilerin akademik başarıya yönelebileceği bir ortamın hazırlanması, önemli bir sorun olarak bizi çözüm aramaya zorlamaktadır.

Dördüncüsü, değişen eğitim teknolojileri bütün bir eğitim sürecini etkilemektedir. Hatta öğretmenlerin çalışma tarzlarını ve koşullarını derinden etkileyecek sonuçlar üretmeye adaydır. Bu süreç, eğitimin kendisini metalaştırmakta ve eğitimcinin işlev ve özerkliğini daha fazla denetler hale gelmektedir. Hükümetler, eğitim teknolojisini yönetimin uzantısı haline getirmeye çalışırken, eğitim sermaye kesimlerine kaynak transfer alanına dönüştürülmektedir. Eğitim teknolojileri, eğitimin niteliğini geliştirme ve toplum yararına yaygınlaştırma yerine, gelecek "yazılım piyasası" ve mekandan bağımsız bir "eğitim piyasası" amacına yönelik olarak kötüye kullanılmaktadır. Öğretmenlerin iş sürecini derinden etkileyecek bu gelişmeleri değerlendirmek zorunlu hale gelmiştir.

Beşincisi, toplumda temel bir reflekse dönüşmüş olan özel okullar ve devlet kolejlerinin yarattığı olumsuz sonuçlar (eğitimin metalaştırılması) eğitim alanında sermaye birikim sürecinin iştahını kabartmaktadır. Kitlelerin nitelikli eğitim talebi, paraya çevrilebilecek bir kaynak seferberliğinin zeminini oluşturmaktadır. Özellikle mesleki teknik eğitim alanında gerçekleştirilmeye çalışılan projeler, tam anlamıyla bir "piyasa için eğitim" anlayışını yaratmayı hedeflemektedir. Umudunu paralı eğitime bağlamış geniş sermaye çevreleri, potansiyel bir piyasa olarak "eğitim arzını" kıskırtmaktadır. Bu durum, okul öncesi eğitimden başlayarak eğitimin bütün kademelerinde özelleştirme uygulamalarını yaygınlaştırmış, özel girişimlerin hızla artmasına yol açmıştır. Okul öncesi eğitimden yükseköğretime kadar nitelikli-kamusal eğitimin yaygınlaştırılması tek çıkış yoludur.

Eğitim ve bilim emekçileri ile eğitimcilerin gerçek örgütü olan Eğitim Sen; hem kendi gerçekliğimizi hem de toplumsal sorumluluğumuzu temel alarak, eğitim sorunlarını bir bütün olarak değerlendirme ve topluma alternatifler sunma görevi ve sorumluluğu ile karşı karşıya bulunmaktadır.

Sonuç olarak:

Toplumun gerçek sorunlarının kavramasına ve kendi kavrayışının eğitim emekçileriyle bütünlüşmesine yol açacak olan demokratik eğitim kurultayı nasıl bir süreçle gerçekleştirilmelidir?

Demokratik Eğitim Kurultayı; eğitim emekçilerinin ve bütünl toplumun ortak paydası olarak, nitelikli-kamusal eğitim hakkının önündeki bütünl engellerin ortadan kaldırılmasını hedefler. Bu bütünl gündemimizi belirleyen gerçekliktir. Bu gerçekliği; kendi sorunlarımızın temeli yapmak, bizim anlayışımızın üretebileceği her çözümlü diğer bütünl sorunlar ile bütünlleştirmek, ortak paydada birleştirmek önümüzde temel bir görev olarak durmaktadır. Eğitimle ilişkili her düzeyde geliştireceğimiz çözümler, nitelikli-kamusal eğitimin bütünl bir toplumu kapsamasına hizmet edecektir.

Demokratik Eğitim Kurultayı; insana, topluma, eğitim politikası geliştirenlere, eğitim ve bilim emekçilerine, öğretmen yetiştiren kurumlara, toplumsal ve eğitim alanındaki örgütlere öneriler getirirken, özgür ve eşitlikçi bir toplum için kendi alternatifini ortaya koyabilmelidir.

Demokratik Eğitim Kurultayı; öncelikle Eğitim Sen'in tüm üyelerini seferber edecek biçimde, demokratik, bilimsel, herkese açık, demokratik katılımı esas alan, üretken, toplumu kapsayıcı, özgürlükçü temelde gerçekleştirilecek bir Kurultay olmalıdır.

Demokratik Eğitim Kurultayı'nın hedefi, toplumu gerçek bir değişime hazırlamak olmalıdır.. Kurultayı, toplumla birlikte yürüttüğümüz kolektif bir çalışma olarak örgütlemek, en temel güvencemizdir. Kurultay sonuçları, sorunların çözümlüne ışık tutacaktır.